

Mời các bạn cùng tham khảo Văn mẫu **Tôi thấy mình đã khôn lớn** lớp 8 được chúng tôi chọn lọc và giới thiệu ngay dưới đây nhằm giúp các em học sinh mở rộng vốn từ và tham khảo thêm các ý tưởng cho bài viết của mình.

Dàn ý tôi thấy mình đã khôn lớn chi tiết nhất

1. Mở bài

Vào một ngày, tôi bỗng nhận ra sự trưởng thành của mình.

2. Thân bài

a. Miêu tả bản thân khi đã lớn

* Đối với các bạn nam

- Vóc dáng, ngoại hình:

- Chiều cao: cao hơn ngày trước rất nhiều
- Giọng nói: bị vỡ giọng, nghe ồm ồm rất trầm.
- Cơ thể: cơ thể phát triển tốt, rắn chắc hơn.
- Trí tuệ: cảm thấy mình nắm rõ vấn đề hơn, giải quyết vấn đề tốt hơn, nhanh nhạy hơn.

- Tính cách:

- Bớt hấp tấp, vội vàng hơn trước, làm việc gì cũng đều đặn đo, suy nghĩ kỹ lưỡng hơn.
- Quan tâm, chăm sóc bản thân mình nhiều hơn.
- Hay thẹn thùng, mắc cỡ trước bạn khác giới.
- Biết quan tâm đến mọi người xung quanh mình hơn.

* Đối với các bạn nữ

- Vóc dáng, ngoại hình:

- Chiều cao: cao hơn ngày trước rất nhiều.
- Giọng nói: thánh thót, trong trẻo hơn.
- Cơ thể: cơ thể phát triển tốt, dịu dàng, nữ tính hơn.
- Trí tuệ: cảm thấy mình nắm rõ vấn đề hơn, giải quyết vấn đề tốt hơn, nhanh nhạy hơn.

- Tính cách:

- Bớt hậu đậu hơn trước, làm việc gì cũng đều đặn đo, suy nghĩ kĩ lưỡng hơn.
- Chải chuốt, chăm lo cho bề ngoài nhiều hơn trước khi đứng trước người khác.
- Hay thẹn thùng, mắc cỡ trước bạn khác giới.
- Biết quan tâm đến mọi người xung quanh mình hơn.

b. Kể một kỉ niệm sâu sắc để thể hiện đúng đề bài “... thấy mình đã khôn lớn”

Ví dụ: Trông em cho mẹ đi chợ

- Mẹ đi chợ, tôi phải trông em với biết bao vất vả, cực khổ.
- Lúc nào cũng phải để mắt đến nó bởi vì nó quá nghịch ngợm, hiếu động.
- Phải làm những trò chơi mà nó yêu cầu: làm ngựa cho nó cưỡi, chơi đùng đình,...
- Đút cơm cho nó ăn là một cực hình của một người làm anh, làm chị.
- Tắm rửa cho nó cũng là một điều rất vui và thú vị.
- Khi nó ngủ ngon lành là lúc tôi thở phào nhẹ nhõm.
- Mẹ đi chợ về, khen tôi trông em rất tốt.
- Mẹ nói với tôi rằng: “Con mẹ đã khôn lớn rồi đấy!”.

c. Cảm nhận về bản thân mình

Cần phải cố gắng nhiều hơn và phải rút kinh nghiệm trong cuộc sống của mình.

3. Kết bài

- Khôn lớn đối với tôi là một điều gì đó rất thú vị và hạnh phúc.
- Đã là khôn lớn, tôi xin hứa rằng sẽ luôn chăm lo học hành, ngoan ngoãn để trở thành con ngoan trò giỏi, không làm buồn lòng cha mẹ mình nữa

Bài văn Tôi thấy mình đã lớn khôn mẫu số 1

Mỗi chúng ta ai rồi cũng phải trưởng thành vững bước đi trên con đường tương lai phía trước; không thể mãi trẻ con, dựa dẫm vào bố mẹ hoặc người khác. Ý thức

được điều đó, bản thân tôi đã cố gắng thay đổi rất nhiều và tôi thấy mình đã lớn khôn.

Trường học không chỉ mang đến cho tôi những kiến thức bổ ích mà còn giúp tôi nhận thức ra nhiều điều, từ đó tự hoàn thiện bản thân để trưởng thành hơn. Tôi có thể cảm nhận được sự thay đổi của bản thân một cách rõ rệt. Tôi đã cao hơn trước rất nhiều, so với lứa tuổi mười bốn, mười lăm, tôi có chiều cao và sức khỏe vượt trội hơn những bạn khác nhờ việc tập thể dục thường xuyên. Giọng nói cũng có nhiều thay đổi, không còn là âm thanh trong trẻo của trẻ con mà kì diệu thì đã làm cho giọng nói của tôi trầm ấm hơn và có phần hơi ồm, tuy nhiên nó không hề khiến tôi tự ti mà còn rất hài lòng vì đó là bằng chứng cho thấy tôi đã đến tuổi trưởng thành và như một lời nhắc nhở tôi phải cư xử người lớn hơn trước.

Sự trưởng thành, lớn khôn của tôi không chỉ ở sự thay đổi về ngoại hình mà nó thể hiện rõ nhất ở trong tính cách và hành động của tôi. Tôi không còn là cậu trai mê những trò chơi điện tử hay tranh dành đồ chơi với em nữa. Giờ đây, tôi ra dáng một người anh đích thực. Tôi giúp đỡ bố mẹ những công việc nhà, chơi với em lúc bố mẹ bận và tự giác làm hết mọi việc cá nhân của mình mà không cần ai nhắc nhở hay kêu ca. Tôi chú ý nhiều hơn đến cảm xúc của người khác, quan tâm mọi người những lúc họ buồn vui và an ủi, chia sẻ với họ. Tôi cũng quan tâm đến ngoại hình của mình nhiều hơn. Trước đây quần áo và đồ dùng của tôi đều do một tay mẹ mua sắm nhưng nay tôi đã có thể tự lựa chọn những bộ trang phục, những món đồ phù hợp với bản thân mình và cảm thấy tự tin khi diện chúng. Tôi bắt đầu hình thành những sở thích mới “người lớn” hơn. Những lúc mẹ nấu ăn, tôi thường đứng cạnh quan sát và phụ mẹ, thì ra nấu ăn cũng thú vị đến thế. Tôi nhờ mẹ chỉ dạy cho mình nấu những món từ dễ đến khó và tôi cũng có thể nấu được kha khá, không lo sẽ bị đói khi bố mẹ vắng nhà và sau này khi tôi có gia đình nhỏ, tôi có thể tự nấu cho vợ con mình. Và chính những sở thích, những điều bình dị này làm tôi thêm yêu đời hơn.

Sự trưởng thành không phải tự nhiên mà có. Đó là cả một quá trình tích lũy, rèn luyện và bao nhiêu bài học kinh nghiệm cho bản thân tôi. Tôi trưởng thành hơn sau lần tôi mắc lỗi to lớn với bố mẹ. Khoảng một năm trước, tôi vẫn còn là một đứa trẻ ham chơi, vô lo vô nghĩ và chỉ quan tâm đến những thú vui, sở thích của mình. Tôi ham mê trò chơi điện tử đến mức tôi thường xuyên lén bố mẹ chơi và nghỉ học để ngồi ở quán net chơi cho xong ván. Lần đó có một anh lớn thách đấu tôi chơi game. Tôi đồng ý như một lễ thường tình. Ngày hôm đó tôi nghỉ học không suy nghĩ và ngồi đấu game với anh ta cả buổi tối đến tận ngày hôm sau mà không về nhà cũng không đến trường. Tôi không hề biết là bố mẹ lại lo lắng cho mình như thế. Trưa hôm sau, tôi ung dung đi về, dù biết sẽ bị bố mẹ quát mắng nhưng tôi không hề mảy may lo sợ. Nhưng khi đặt chân vào nhà, mọi thứ khác xa tưởng

tượng của tôi. Đập vào mắt tôi là hình ảnh mẹ tôi đang ôm mặt khóc, bố tôi gục đầu đầy mệt mỏi, lo âu. Tôi đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì mẹ chạy đến ôm chặt lấy tôi khóc nức nở. Tôi ngây người không biết phải làm thế nào, mãi sau tôi mới biết hóa ra bố mẹ tưởng tôi bị bắt cóc hoặc có chuyện chẳng lành nên đã vô cùng lo lắng và chạy khắp nơi để tìm tôi. Hôm đó, sau khi thừa nhận lỗi lầm với bố mẹ, bố tôi có nói một câu mà có lẽ tôi sẽ không bao giờ quên được: “Là một người đàn ông, điều tôi thiếu là không được làm những người yêu thương mình phải khóc, phải lo lắng.” tôi hiểu và nhận ra lỗi lầm của mình và xin lỗi bố mẹ. Từ ngày hôm đó, tôi tự hứa với lòng phải quyết tâm bỏ chơi game và học hành thật tốt để bố mẹ yên lòng. Tôi quan tâm đến gia đình nhiều hơn, cố gắng mọi thứ nhiều hơn và chính sự cố gắng đó làm tôi tốt hơn và vui vẻ hơn.

Nếu không có lỗi lầm, con người chúng ta sẽ không thể trưởng thành. Vì vậy, mỗi chúng ta hãy cố gắng rút ra bài học và sửa chữa lỗi lầm của mình trước khi quá muộn để sống tốt hơn và trưởng thành hơn.

Bài văn mẫu số 2 Tôi thấy mình đã khôn lớn chọn lọc hay nhất

Trong gia đình, tôi là người nhỏ nhất nên luôn được mọi người bên ngoài yêu chiều. Hầu như mỗi lần về ngoại chơi, tôi không phải làm gì hết, chỉ ngồi đó chơi là được rồi. Trái lại với sự yêu chiều ở bên ngoại, bên nhà nội hình như không mấy ai ưa tôi cả. Tôi không biết vì sao nhưng chắc là tại cái sự yêu chiều đã được nhằm vào em trai họ của tôi.

Cứ mỗi lần có gì hay, tôi định chơi thì mấy cô lại không cho tôi chơi. Họ nói là tôi hậu đậu mất công chơi lại hư. Họ luôn nói tôi thụ động, hậu đậu, học không giỏi bằng em họ tôi. Dù hay bị la mắng, bị chê này nọ nhưng tôi không lấy điều đó làm cho tôi buồn, vì cha mẹ tôi luôn luôn ủng hộ tôi, yêu thương tôi. Tôi lấy điều đó làm động lực để tôi chứng minh cho mọi người thấy tôi không hậu đậu, thụ động, học kém.

Thời gian trôi qua thật nhanh, cái tên gọi “con bé hậu đậu” giờ cũng không còn nữa. Thay vào đó là những lời khen. Tôi không còn là con bé hậu đậu hay bị chê cười nữa mà bây giờ tôi đã là một học sinh lớp tám rồi đây!

Cha từng nói với tôi: “Con người có ước mơ và có nghị lực kiên trì biến ước mơ thành hiện thực thì mới là một con người thành công”. Cũng chính sau khi nghe nói những lời ấy, tôi đã tự lập ra cho mình những mục tiêu cần phải hoàn thành trong tương lai. Tôi đem cho cha xem, cha cười và bảo tôi: “Giỏi lắm con yêu. Mục đích bây giờ đã có, con hãy cố gắng kiên trì thực hiện nhé! Những lời nói ấy cũng là động lực cho tôi tiếp tục cố gắng. Tôi còn nhớ tám năm trước, tôi chỉ là

một con bé rụt rè, thụ động, hậu đậu và học không giỏi. Thế mà tám năm sau, tôi bây giờ đã trưởng thành hơn, tự tin hơn, mạnh mẽ hơn, có ý chí hơn. Tôi đã hoàn toàn lột xác bỏ lại cái vỏ bọc của con bé hậu đậu năm xưa. Cha mẹ luôn hỏi tôi những câu hỏi: "Lớn lên con định làm gì?". Câu trả lời của tôi luôn khác nhau theo năm tháng. Hồi học lớp một, tôi ước mơ được trở thành một nàng tiên trong truyện cổ tích. Lớp ba và lớp năm thì tôi lại ước mơ được làm nhà khoa học. Nhưng đến lớp tám, tôi chắc chắn ước mơ của mình chính là trở thành nhà thiết kế thời trang nổi tiếng. Lúc ấy, tôi cảm thấy tôi rất cần trả lời chính xác cho ước mơ, dự định của tôi trong tương lai. Tôi cảm thấy, mình đã lớn khôn.

Không chỉ lớn khôn về mặt thể xác mà tôi còn thấy mình lớn khôn về mặt suy nghĩ. Tôi không còn thích những nơi ồn ào, không còn hứng thú những trò chơi: điện tử mà tôi từng dành thời gian suốt ngày để chơi với chúng, tôi không còn thích xem những bộ phim hoạt hình, đọc những cuốn truyện vô bổ nữa mà bây giờ tôi thích những nơi yên tĩnh, trầm lắng hơn. Tôi bắt đầu thích việc viết nhật kí, đọc những quyển tiểu thuyết, vẽ tranh khi vui cũng như khi buồn. Tôi có thể dành thời gian hàng giờ chỉ để ngắm một vật hay một cơn mưa. Trước đây, tôi làm nhiều điều mà không nghĩ đến hậu quả nhưng bây giờ trước khi nói một lời nói, làm một việc gì đó, tôi đều suy nghĩ thật kĩ trước khi làm.

Trước đây tôi từng làm cha mẹ phải buồn, phải lo lắng và thất vọng. Tôi lúc đó không hề biết những việc mình làm sẽ ảnh hưởng hay tổn thương cha mẹ ra sao. Cứ thích cái gì là làm thôi. Còn lúc này đây, nếu cho tôi một điều ước, tôi sẽ ước: thời gian quay trở lại để tôi sửa chữa mọi lỗi lầm mình đã gây ra. Tôi đã thực sự ý thức được việc mình làm có thể gây tổn thương cho những người yêu thương tôi nhiều như thế nào. Phải chăng, tôi đã lớn?

Tôi cảm thấy mình đã khôn lớn về mọi mặt: Thể xác lẫn tâm hồn. Lớn khôn không chỉ trong suy nghĩ mà còn về từng lời nói, cử chỉ hay cả suy nghĩ về tương lai và cuộc sống của mình. Tôi cũng đã học được rất nhiều bài học, suy nghĩ thận trọng hơn và có ý chí cho tương lai sau này. Có lẽ tôi đã lớn thật rồi.

Văn mẫu số 3 Tôi thấy mình đã khôn lớn chi tiết

Cuộc đời người thay đổi theo độ tuổi của họ, từng độ tuổi với cách gọi khác nhau. Những người dưới mười sáu tuổi được xem là trẻ em, những người trên mười tám tuổi thì được gọi là thanh niên. Vòng đời người thay đổi theo thời gian, cứ tưởng chừng hình dáng, vẻ mặt lúc nhỏ ấy lớn lên cũng sẽ vẫn như vậy thế nhưng đó chỉ là suy nghĩ theo mỗi người. Rồi sẽ có một ngày họ nhận ra rằng họ đã trở nên khác đi so với ngày xưa. Tôi cũng vậy. Tám năm rồi kể từ khi tôi bước vào cấp một, nhưng rồi tôi cũng nhận ra rằng: "Tôi đã lớn khôn".

Tám năm học ở trường trôi qua kể từ khi tôi bắt đầu học lớp một. Những ngày đầu vào trường vẫn còn nũng nịu, lo lắng và cảm giác như không muốn xa mẹ chút nào. Ngày ngày được mẹ dắt tay, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn dắt tôi đến trường. Lúc ấy là lớp một, là năm đầu tiên tôi được dự một buổi lễ khai giảng trang trọng và hoành tráng, lúc đó tôi rất ngạc nhiên. Và rồi tám năm cũng trôi đi nhẹ nhàng, tám năm được chứng kiến cái cảnh ngày khai giảng đó quả là không còn chút gì đặc biệt với tôi. Những ngày đi học lớp bảy không còn được mẹ dắt tay đến trường, không còn sợ hãi, lo lắng vì những điều này đã quá quen thuộc so với tôi. Và nó cho tôi cảm nhận được rằng sau tám năm, tôi cũng đã lớn khôn.

Những ngày đầu còn được mẹ nâng đỡ, được mẹ dìu dắt đến trường, cùng mẹ vừa đi trên con đường quen thuộc vừa nói chuyện vui với nhau. Quả thật, những khoảnh khắc rất đáng ghi nhớ. Và rồi cũng đến lúc tôi tự lo liệu mọi việc nào là học, dọn cặp, dọn phòng,... không chỉ có những việc lật vật thể mà vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo, giặt quần áo đều do tôi tự tay làm, không còn cần nhờ vả đến nữa. Nhưng những điều đó chưa khẳng định rằng tôi đã lớn khôn. Tôi đã cao hơn, nặng hơn, biết chửi chu hơn, biết chỉnh sửa vóc dáng, biết cách chọn lựa những gì cần thiết cho chính mình. Đó chỉ là những đặc điểm khẳng định tôi đã lớn. Nhưng chỉ lớn thôi thì chẳng ích được gì, còn cần phải khôn. Làm sao mà tôi biết là tôi đã khôn? Tôi có nhiều kiến thức hơn, biết cách sửa lỗi, biết được việc nào xấu, việc nào tốt. Tôi được tiếp nhận nhiều hơn về mọi thứ xung quanh tôi. Tôi biết mình lớn khôn nghĩa là tôi có thể mắc sai lầm nhưng ít hơn. Tôi tự biết rút ra bài học cho chính mình và sửa lỗi nó.

Từ khi tôi biết tôi khôn lớn, tôi thấy tôi có ý thức hơn và không cần phải dựa dẫm vào ai cả. Thời điểm này là lúc mà tôi phải biết tự giác, phải giúp đỡ cha mẹ và mọi người xung quanh, tôi phải có trách nhiệm cho chính bản thân tôi. Tôi phải tự trau dồi kiến thức cho chính mình về mọi thứ. Và tôi đã khẳng định rằng: “tôi đã khôn lớn”.

Sự khôn lớn là bổn phận, trách nhiệm và ý thức tự giác của mỗi người. Tôi cũng thế. Tôi có quyền lợi riêng và cả quyết định cho tương lai sau này của tôi. Tôi đã rất vui vì đã trưởng thành. Và giờ tôi có thể tự hào nói với mọi người: “Tôi đã lớn khôn”.

Bài văn mẫu số 4 Tôi thấy mình đã khôn lớn

Năm nay tôi đã lên được lớp tám là một học sinh của trường cấp hai trong TP HCM. Tôi tin mình đã là một người khôn lớn về những việc mà tôi đã làm, càng ngày tôi thấy mình càng vững vàng hơn trong cuộc sống.

Tôi thấy mình là một người học sinh có đức tính kiên trì, trung thực, hòa đồng, làm việc gì cũng đều quyết tâm làm hết cho bằng được không bỏ sót việc gì. Tôi cảm nhận rõ rệt những trách nhiệm và những lỗi lầm mà tôi đã gây ra. Tuy học hành không giỏi lắm nhưng tôi cho rằng mình là một học sinh chăm ngoan, luôn cố gắng kiếm một số điểm đủ tốt để làm vừa lòng ba mẹ. Tôi đã biết đặt ra mục tiêu cho mình để phấn đấu và đạt được. Tuy tôi có thay đổi về ngoại hình, cao lớn một chút, giọng khàn khàn vì bị bể tiếng, suy nghĩ đã chín chắn hơn nhưng tôi vẫn thích đọc truyện tranh, coi phim hoạt hình. Những điều này giúp tôi không quên được tuổi thơ của mình. Được làm một người lớn thật thích thú và tự hào làm sao!

Nhớ hồi còn nhỏ khi đi học, mẹ hay bảo: “Khi đi học thì phải đi thẳng đến trường, không nghe lời người lạ nói, khi tan trường thì về thẳng nhà không được ghé chỗ này chỗ kia. Coi chừng lạc đường rồi bị người khác dẫn dụ đi là mẹ sẽ lo lắng lắm đấy”. Giờ đây tôi đã khôn lớn không được nghe những lời này từ mẹ, tôi cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Hồi nhỏ, tôi còn được mẹ quan tâm, lo lắng nhưng giờ đã khác vì mình đã lớn, phải biết tự lo liệu lấy bản thân trong bất kì việc gì. Ngày trước mẹ hay đút cho ăn, khi lớn rồi ăn cơm thì phải tự đi lấy và tự ăn. Nhiều khi tôi mong muốn được trở lại như xưa nhưng không được vì mình đã bắt đầu khôn lớn vì con người ai cũng phải trải qua giai đoạn từ em bé đến biết đi, xong rồi lớn lên, tự lập. Khi trải qua một quãng đời đầy lãng phí nhìn lại tôi muốn làm những việc có ích cho xã hội hơn để xã hội công nhận, quý trọng.

Sau này, tôi sẽ phải lo liệu nhiều hơn cho bản thân mình từ chuyện học hành của mình, lo về gia đình, đi kiếm tiền nuôi vợ con và cha mẹ đã già cần phải được chăm sóc. Hôm nay, tôi sẽ bắt đầu luyện tập về việc tự lo liệu cho bản thân vì tôi thấy mình đã khôn lớn rồi.

Văn mẫu số 5 Tôi thấy mình đã khôn lớn hay nhất

Cứ mỗi ngày trôi qua, tôi lại lớn thêm một chút. Năm nay tôi đã mười ba tuổi. Lúc trước còn nhỏ, tôi thường hay suy nghĩ cho riêng mình, nhưng năm nay tôi đã biết suy nghĩ chín chắn hơn, biết suy nghĩ cho mọi người vì tôi thấy mình đã khôn lớn.

Mấy năm trước, tôi hay suy nghĩ một cách rất bông bột, thiếu suy nghĩ nhiều chiều nên hay làm tổn thương đến người khác. Lúc ở nhà, tôi chỉ biết ru rú trong căn phòng của mình bấm điện thoại, không biết phụ giúp gia đình công việc nhà. Nhiều lúc tôi còn nóng giận, hành xử không phải với người thân trong gia đình. Khi ở ngoài đường, tôi chỉ muốn thể hiện bản thân mình một cách nổi bật nhất nên quên hết những người ở xung quanh mình. Có thể nói là tôi cực kì “hỗ báo” (theo cách gọi của giới trẻ bây giờ).

Còn bây giờ, khi về đến nhà tôi đã luôn có mặt ở dưới phòng khách xem ti vi chờ mẹ sai việc hay trông em bé phụ mẹ. Tôi đã suy nghĩ chín chắn hơn, nghĩ đến cả hậu quả để không còn hành động sai trái làm người khác phải buồn vì mình nữa. Lúc ngoài đường thì tôi đã biết kiềm chế bản thân cái cảm giác muốn nổ tung để thể hiện mình với người khác. Tôi lịch sự và đối xử lễ phép hơn. Và giờ đây, tôi cảm thấy mình không còn “hỗ báo” nữa.

Có thể lí do khiến tôi thay đổi như vậy là vì tôi nhìn thấy và cảm nhận được những ánh mắt ganh ghét lẫn đau buồn, tổn thương sau những gì tôi làm. Lúc trước và bây giờ, tuy chỉ cách nhau một, hai năm nhưng tôi đã thay đổi khá nhiều để người thân sẽ luôn tự hào về tôi hơn, người ngoài sẽ có một cái nhìn khác thân thiện về bản thân tôi hơn.

Tôi sẽ cố gắng sửa đổi bản thân mình hơn cả bây giờ và trong tương lai. Tôi không còn muốn mọi người xem tôi là một đứa con nít bướng bỉnh chưa hiểu chuyện nữa mà hãy xem tôi là một con người trưởng thành và chín chắn hơn trong mọi việc. Vì tôi thấy mình đã thật sự khôn lớn.

Văn mẫu số 6 Tôi thấy mình đã khôn lớn tuyển chọn

Năm tháng dần qua, mỗi ngày tôi lại có thêm một sự thay đổi mới. Mỗi tối trước khi ngủ tôi cứ suy nghĩ rằng: “Sáng mai, khi nhìn trước gương mình sẽ có gì thay đổi” như ngoại hình, vóc dáng, cân nặng, suy nghĩ và hành động của mình. Cứ như thế cho đến khi tôi khôn lớn.

Quả đúng như vậy, mỗi con người chúng ta đều biết rằng, trẻ em khi còn nhỏ luôn có một điều là mong muốn mình ngày càng lớn khôn, chững chạc hơn như bao người xung quanh khác. Cả tôi cũng vậy, từ khi còn nhỏ luôn ba mẹ bồng bế trên tay, cưng chiều như quả trứng còn non dại. Luôn được mọi người trong gia đình chăm sóc, lo lắng, yêu thương hết mực. Nhắc đến chuyện quá khứ, tôi nhớ lúc tôi được một tuổi thì bị sốt. Ba mẹ đã rất lo lắng, chăm sóc cho tôi từng chút một không phút ngơi nghỉ. Nhưng đổi ngược lại bây giờ, khi mắc bệnh thì phải tự chăm sóc cho bản thân mình. Không chỉ vậy, năm tôi lên sáu tuổi, chập chững bước vào lớp một, trong lòng tôi luôn thấy khó chịu, bồi hồi và lo sợ. Khi bước vào lớp, mẹ buông tay tôi và sau đó đi về. Lúc đó tôi cứ khóc suốt nhưng rồi tôi cùng nín khóc và làm quen với các bạn xung quanh mình. Từ đó đến nay tôi đã xóa sạch những giọt nước mắt mỗi khi vào lớp đầu năm học. Cứ nghĩ đến những chuyện đó, tôi lại thấy mình rất trẻ con, ngây thơ, hồn nhiên. Không phải lúc nhỏ mà mãi đến nay tôi mới thấy có sự thay đổi về chính mình. Không chỉ ngoại hình, mà tính nết cũng có nhiều phần thay đổi. Trong lời nói có sự thay đổi rất lớn là luôn cẩn trọng và lịch sự hơn chứ không cụt ngùn nữa. Thái độ và cử chỉ với mọi người có sự thay đổi là

không còn cộc cằn như trước, hay nóng giận vô cớ, dễ giận dỗi nữa. Còn nhớ lúc trước, tôi hờ một tí là hờn giận còn bây giờ thì không còn điều đó nữa. Vóc dáng tôi trở nên cao ráo hơn, thon gọn hơn và còn điệu đà trong cách ăn mặc nữa. Tóc tai được chải chuốt gọn gàng. Điều đặc biệt hơn nữa là khi thầy, cô giảng bài trên lớp thì tôi thấy mình tiếp thu bài giảng của thầy cô rất dễ dàng. Trong khi ngày trước, mỗi khi thầy cô giảng bài là tôi đều ngủ gật. Đọc câu chuyện Thánh Gióng, có lần tôi về nhà và ăn cơm rất nhiều đến nỗi tức bụng quá ngủ không được, thế là bị mẹ la cho một trận. Ôi! Nghĩ đến những kí ức xa xưa, sao tôi thấy mình ngốc nghếch và hồn nhiên quá. Và bây giờ, tôi mới ngẫm nghĩ kĩ rằng mình bây giờ đã thật sự khôn lớn.

Qua những kỉ niệm ấu thơ, qua những lần vụng về, hậu đậu, tôi thấy mình tuy khôn lớn phần nào trong con người của mình nhưng tôi luôn tâm niệm một điều rằng sẽ luôn cố gắng phấn đấu học tập tốt để tương lai xây dựng nước nhà ngày càng giàu đẹp và vững mạnh.

Bài văn mẫu 7 Tôi thấy mình đã khôn lớn ngắn gọn

Chúng ta đều biết rằng quá trình lớn lên và phát triển của con người là điều vô cùng kì diệu và thú vị. Chính chúng ta cũng đã thấy mình lớn lên theo một cách nào đó, không chỉ lớn về thể xác mà còn cả trong suy nghĩ của mình nữa. Chính tôi đã và đang cảm thấy mình khôn lớn.

Tôi tên Ngân, năm nay tôi đã mười bốn tuổi rồi. Vào năm sau tôi sẽ phải gỡ bỏ chiếc khăn quàng đỏ để bước vào đội ngũ Đoàn Thanh niên Cộng sản Hồ Chí Minh. Nghĩ đến điều đó thôi đã khiến tôi rất phấn khích. Khi nếm trải cảm giác mình lớn lên từng ngày từng ngày thật lạ lùng. Khi vào lớp một, tôi là một đứa trẻ con và lại lùn nhất lớp nữa chứ. Bố, mẹ mua sữa và phô mai để tôi ăn có đầy đủ canxi nhằm cải thiện chiều cao khiêm tốn của tôi nhưng không được bao nhiêu cả. Suy nghĩ lúc ấy của tôi cùng rất trẻ con, nghĩ gì nói đó không nghĩ ngợi nhiều về cảm xúc. Lúc ấy tôi rất ngây thơ cứ cười cười, nói nói suốt ngày. Tôi còn nhớ bố, mẹ tôi nói tuổi đó thì trí não phát triển nên cứ đặng đâu tôi lại thắc mắc mà về sau này tôi thấy mình hơi hơi nhiều và có phần vớ vẩn. Thêm vào đó là tính nhút nhát, rụt rè của một đứa con nít quây ngằm như tôi. Thế rồi, từ từ tôi lên lớp hai. Rồi lớp ba nhưng chiều cao cũng chỉ cải thiện đôi chút, suy nghĩ và các câu hỏi cùng cấp bậc khó hiểu hơn. Rồi lên lớp bốn, lớp năm. Tôi biết thế nào là phải trau dồi nhiều điều mới. Tôi bắt đầu biết quan tâm và chia sẻ vui buồn cùng bạn bè và người thân, tôi hiểu được quy luật của tạo hóa. Sau năm năm học ở ngôi trường tiểu học thì tôi lại phải đến với ngôi trường với thứ bậc cao hơn đó là trường Trung học cơ sở. Đối với tôi, đó là một bước ngoặt lớn cho con người tôi. Tôi bắt đầu tăng trưởng về chiều cao và thể lực. Bố mẹ tôi vui mừng nói: “Thế là con gái nhỏ giò rồi đây”. Và

giờ đây tôi không cần phải nhờ người lấy đồ hộ khi nó ở tít trên cao, không cần phải uống sữa nhiều hay phải nhón chân khi phải viết bảng nữa. Ngoài ra, tôi còn rất khỏe. Tôi đã tự mở nút chai được, và đã tự khiêng cả một chồng sách nghiên cứu địa lí mà tôi yêu thích. Từ bước ngoặt này mà tôi đã biết làm nhiều thứ. Tôi biết chủ động hơn trong học tập, mạnh dạn hơn, biết sử dụng từ ngữ để đưa ra lập luận của riêng mình. Tôi biết và hiểu được những từ ngữ làm cho bố mẹ an tâm khi bị đau. Rồi sau hai năm, tôi hiện đang học lớp tám, tôi hiểu khái niệm của chữ học tập rõ ràng hơn, chú trọng đến sách vở nhiều hơn. Do thích đọc sách nhưng chỉ muốn ngồi một mình yên tĩnh bặt cây đèn bàn chỉ chiếu ánh sáng vào sách mà thôi và cuối cùng tôi phải tự chịu hậu quả cho đôi mắt của mình. Tôi không còn ái ngại về môn học giới tính mà ngày bé tôi cho là không ổn với tâm lí. Tôi hiểu về quy luật của chính con người đề ra, mạnh được yếu thua; biết suy luận và dùng tiền một cách đúng đắn và suy nghĩ đã có phần chín chắn hơn nhiều. Tôi đã biết dành dụm để mua tư liệu học tập và tham khảo. Hiểu được giá trị đồng tiền trong cái xã hội ngày nay. Tôi thấy mình như một người lớn thật sự.

Tôi thấy mình đã khôn lớn thật rồi. Không chỉ về thể xác mà còn về mặt tâm hồn tôi nữa. Đi cùng với điều đó tôi sẽ phấn đấu học tập thật tốt để xứng đáng là con ngoan trò giỏi, là cháu ngoan của Bác Hồ kính yêu.

Bài văn mẫu 8 Tôi thấy mình đã khôn lớn ý nghĩa nhất

Thời gian như thứ không mùi, không vị, không hình dáng nhưng ngược lại nó có tác dụng thật rõ ràng lên đời người. Lại một ngày nữa trôi đi mang theo bao niềm vui, nỗi buồn, thành công hay đôi khi là hụt hẫng, thất bại. Chính đó là điểm tựa cho tâm hồn ta trưởng thành hơn, vững vàng hơn và chấp cánh cho ta những ước mơ, hi vọng vào tương lai. Dòng xoáy của thời gian đã cuốn tôi vào cuộc sống bộn bề mà bây giờ, tôi mới chợt nhận ra một điều rằng. Tôi đã khác xưa và thấy mình đang khôn lớn.

Bước đến trước gương và soi mình vào thật ngỡ ngàng khi tôi thấy mình đã lớn lên từng ngày. Tôi đã cao lớn hơn, chững chạc hơn với những suy nghĩ cũng đã đứng đắn hơn. Nhớ ngày nào tôi còn là một cậu bé nhút nhát bên vòng tay yêu thương của mẹ mà giờ đây đã là một học sinh trung học. Không còn quá dựa dẫm vào người thân nữa, tôi có thể tự đạp xe đến trường, tự lấy quyển vở trên giá cao xuống; không những thế còn có thể giúp mẹ treo quần áo lên tủ hay đơn giản là tự mình học bài, vật lộn với những bài toán, những con số. Những việc ấy hồi nhỏ chưa đủ sức thì bây giờ trở nên thật đơn giản, dễ dàng. Đúng, tôi thật sự đã lớn nhưng tôi cũng cần phải khôn, phải hiểu biết. Qua tám năm học ở trường, kiến thức của tôi đã không còn nông cạn, tôi đã biết cách sửa lỗi, nhận thức được việc nào xấu việc nào tốt và từ đó có thể mắc ít sai lầm hơn và cũng tự biết rút ra những bài

học cho chính mình. Những quyển truyện tranh, những bộ phim hoạt hình tôi lặng lẽ cất nó vào tủ thờ.

Thời gian không chỉ làm tôi trưởng thành về thể chất, trí tuệ mà còn khôn lớn về tính cách. Trước đây, tôi chỉ biết đến trường và học theo chúng bạn mà chẳng cần phải lo nghĩ xa xôi. Bây giờ, khi đến cuối mỗi học kì, tôi đều tự tổng kết điểm số và luôn tự nhủ phải cố gắng hơn. Chẳng những thế, tôi còn đề cao tính tập thể, ý thức thi đua. Dần dần, tôi đã định hình được những ước mơ, con đường tương lai của mình mà không còn đắn đo, mơ hồ. Với những suy nghĩ và ý kiến riêng, tôi đã không còn như lúc nhỏ, tôi học cách sống để không phải tranh giành, học cách nhường nhịn và chấp nhận, lắng nghe suy nghĩ của người khác. Mỗi người nhìn nhận, suy nghĩ theo một chiều hướng khác nhau, điều cần thiết là tôi cần phải thuyết phục người khác hiểu mình. Trong lời nói, tôi cũng có chuyển biến lớn là luôn cần trọng, lịch sự hơn và không còn cụt lùn nữa. Tôi không còn cáu gắt, giận hờn mà hòa đồng, biết quan tâm, chia sẻ vui buồn cùng bạn bè, người thân. Chỉ như vậy thôi tôi cũng đã thấy tôi đã khôn lớn hơn nhiều so với trước đây.

Mảnh kỉ niệm khiến tôi nhận thấy sự thay đổi về bản thân luôn in rõ, hiện thân như tấm bùa hộ mệnh trong tôi. Hồi đó, do kết quả học tập mà tôi và bố đã có sự rạn nứt không hề nhỏ. Tôi tự nhốt mình trong phòng nhiều ngày. Chính khoảng thời gian này đã khiến tôi thật sự chuyển mình và trưởng thành hơn. Tôi mở những quyển tiểu thuyết văn học, tôi lặn trong từng con chữ và hiểu được, cái hay, cái đẹp trong đó. Tôi sắp xếp lại góc học tập và trang trí lại nó, móc quần áo lên tủ, dọn dẹp phòng sao cho ngăn nắp...những việc mà trước đây tôi không mấy quan tâm hay chỉ làm vì ép buộc. Tôi chợt hồi tưởng lại lời trách móc của bố mà tự thấy mình đã sai. Như có một điều gì sai khiến, tôi tự giác ngồi vào bàn học và cầm bút viết những bài văn, làm những bài toán mà cô giáo giao về nhà. Chưa bao giờ, tôi thấy việc học tập lại lí thú, bổ ích và quan trọng với cuộc sống của tôi như vậy. Sau nhiều ngày nhốt mình để đánh giá lại bản thân, tôi thấy mình trưởng thành biết bao nhiêu trong ý thức và hành động. Tôi đến bên bố nói lời xin lỗi và hứa sẽ cố gắng những lời mà tôi chưa một lần chịu nói ra bởi tôi là một đứa cứng đầu, luôn cứng rắn trong lời nói. Sự nỗ lực của tôi được trả lời bằng thành tích học tập và thái độ với mọi người xung quanh. Từ đây, bao nỗi niềm tôi đã biết chia sẻ, hòa đồng hơn với mọi người. Dấu mở đầu cho sự khôn lớn của tôi đã khởi nguồn từ đây. Thời gian sẽ đưa tôi trên quãng đường đầy mấp mô và gian nan của cuộc sống. Và chẳng bao lâu nữa, tôi sẽ tự bay bằng đôi cánh của mình, một tương lai đang chờ đón tôi. Để chạm tay vào giấc mơ sự nghiệp hằng ước mong, tôi phải rất cố gắng từ hôm nay, ngày mai và cả những ngày sau nữa. Nhưng điều quan trọng với cuộc đời tôi hơn bao giờ hết là tôi đã nhận ra rằng tôi đã khôn lớn.

Tôi thấy mình đã khôn lớn không chỉ về thể chất mà là trong cả tâm hồn. Tôi thấy mình khôn lớn trong từng suy nghĩ, từng lời ăn, tiếng nói, cả trong cách cảm nhận cuộc sống. Ai cũng từng mắc lỗi, nhưng người chiến thắng là người không chạy trốn mà sẵn sàng đối diện, sẵn sàng sửa đổi. Tôi đã lớn lên từ sự nghiêm khắc có phần độc đoán của ba, tình yêu thương dịu dàng của mẹ. Có lẽ, tôi đã lớn thật rồi.

Bài văn mẫu 9 Tôi thấy mình đã khôn lớn chọn lọc

Đã bao giờ bạn tự hỏi bản thân rằng, mình đã lớn khôn. Đối với tôi, điều đó đã trở thành hiện thực. Đúng là như vậy, tôi đã lớn khôn.

Tuổi thơ của tôi thật hạnh phúc, một tuổi thơ êm đềm. Không giàu sang phú quý, nhưng tôi được sống trong vòng tay yêu thương của ba mẹ. Từ bé đến giờ, tôi chưa phải chịu một nỗi khổ cực nào, bởi vì tôi luôn được ba mẹ săn sóc, bảo vệ. Cứ thế, tôi đã lớn dần. Tôi càng phát triển, càng cao lớn, thì ba mẹ tôi lại dần dần già đi. Tôi đã từng làm cho mẹ khóc bởi vì tôi đã hỗn láo với mẹ, tôi đâu có biết rằng những giọt nước mắt kia là vì tôi, là vì những sai trái mà tôi đã gây ra, những giọt nước mắt kia sẽ làm cho mẹ tôi thêm già, và có khi nào, nó sẽ đưa tôi đến gần ngày xa mẹ hơn. Tôi đã từng làm ba tức giận đến mức không thể kìm nén, ba đã mắng tôi rất nhiều, đã đánh tôi vài cái, nhưng trong thâm tâm của ba chỉ muốn tôi nên người. Vậy mà tôi đã từng suy nghĩ rằng, ước gì mình lớn thật nhanh để có thể sống riêng, không phải ở chung với ba mẹ, một cuộc sống tự do tự tại, không ai có thể ngăn cấm mình điều gì, và không cần phải nghe những lời răn mắng của ba mẹ nữa.

Đúng vậy, tôi đã từng nghĩ như vậy đấy. Một ý nghĩ thật tệ hại, một ý nghĩ ngu xuẩn và của một kẻ vô ơn. Ngồi một mình trong phòng riêng của mình, tôi tự vát tay lên trán suy nghĩ. Chỉ hai mươi, ba mươi năm nữa thôi, đến lúc tôi đã trưởng thành, thì ước mơ lớn nhất của đời mình chính là mong những năm tháng ngốc nghếch làm ba mẹ buồn lòng sẽ trở lại để tôi sửa chữa, để tôi làm cho ba mẹ vui, lại được nằm trong vòng tay ấm áp của mẹ, nghe lời chỉ bảo của ba, tôi sẽ mong mỗi điều đó đến phát khóc, bởi vì có lẽ, lúc đó, ba mẹ chỉ còn trong kí ức của bản thân tôi. Tôi thoáng nghĩ đến điều này, mà trước đây tôi chưa từng nghĩ tới, bởi vì một điều rằng, tôi đã khôn lớn rồi.

Tôi đã khôn lớn vì lời răn dạy của ba mẹ. Tôi đã khôn lớn bởi vì tôi đã biết cảm nhận được nỗi đau về thể xác khi ba mẹ phải vất vả nuôi tôi khôn lớn, nỗi đau tinh thần khi nghe những lời hỗn láo từ đứa con đã rút ruột đẻ ra của ba mẹ. Tôi đã khôn lớn bởi vì tôi đã biết suy nghĩ vì những lỗi lầm của chính bản thân mình gây ra, thay vì đổ lỗi đó cho người khác. Tôi đã khôn lớn bởi vì tôi đã biết yêu thương mọi người, chia sẻ cho mọi người, giúp đỡ mọi người thay vì chỉ đón nhận tình yêu

thương, sự chia sẻ và giúp đỡ của người khác. Tôi đã khôn lớn vì tôi đã biết vui trước niềm vui của người khác, biết buồn trong nỗi buồn của mọi người, biết cảm phần trước những bất công và biết rơi nước mắt trước những bất hạnh của cuộc đời.

Tôi đã lớn trong cả tâm hồn của mình. Tôi sẽ luôn nâng niu những hạnh phúc như một món quà mà thượng đế đã ban tặng, và trân trọng nó bằng cả trái tim. Thời gian đã trôi qua tôi một cách vô cảm, mà giờ đây tôi thấy nó quý báu như viên kim cương, và sự quý giá của nó tùy thuộc vào tôi.

Không lâu đâu, chỉ vài năm nữa thôi, tôi sẽ bước vào cuộc đời, cuộc đời của chính bản thân mình, không còn vòng tay của mẹ, không còn sự che chở của ba. Tôi sẽ tự mình bước trên con đường riêng của mình, và sẽ tự nắm lấy chìa khóa để mở cánh cửa của tương lai, cánh cửa vươn tới ước mơ của tôi.

CLICK NGAY vào **TẢI VỀ** dưới đây để download Văn mẫu **Tôi thấy mình đã khôn lớn** Ngữ văn lớp 8 hay nhất file word, pdf hoàn toàn miễn phí.